

Cântec pentru Ana. Reloaded



Să știi draga mea că vine un timp al alegerilor,
al punctelor de suspensie,
al cocorilor care pleacă.

Tu să nu fii trist copil frumos.
Iată, cu tine fac legământ:
să fie această prietenie precum cerul.
Fără început și sfârșit.

Toate câte sunt, aparțin luminii -
bucuria ta, prăbușirile tale, mâna ta căutând altă mână;
numele tău mic din trei litere.

A cum
N iciodată
A ici

Și în tot ce e al tău, ești desăvârșită.
Așa cum o culoare este frumoasă prin faptul că
este unică și vibrantă. Roșul nu simte nevoia să fie altceva decât roșu.
Nici ploaia nu se grăbește să devină femeie.

Draga mea,
există o vreme a tandreții și o vreme a statului pe bănci.
O vreme a paharelor pline și o vreme a paharelor goale.

O vreme a teilor infloriți, a soarelui în miez de iarnă și a loanelor care-ți mângâie părul.
Primește tu această blândețe ca pe o ramură de măslin
într-o lume care a uitat pacea.

Sunt oameni care vin în viața ta
Ca tu să devii din ce în ce mai limpede.
Și dacă am șlefuit o mică fațetă
În acest diamant
Bucuria de a mă reflecta în ea
adaugă noi sensuri drumului meu căruia nu-i cunosc nici punctul de plecare
și nici capătul de linie.

Căci asemenea ție...
și eu - doar un nomad cărându-și în spate nostalgiile.
Dar uimirea mea în fața vieții nu-și va toci niciodată tăișul.
Există frumusețe chiar și în nuanțele de gri -
să nu deznădăjduiești niciodată copil frumos.

Draga mea,
îmi amintesc de tine
într-un mai cu delfini și cu soare
trenuri și scoici și zâmbet în cer.
Nicănd negrul mării nu a fost mai albastru.



Îmi amintesc de tine
într-un lași monoton și murdar

și de râsul nostru nebun
dispersând norii și ciorile Copoului.

Universitatea ne-a învățat și ea câteva lucruri grandioase:

- să știm să împărțim frumos o ciocolată
- cât de perfect se poate rupe un măr în două jumătăți egale
- ce savoare poate avea berea într-o crășmă obscură între două cursuri
- cum să împingi la rang de artă, regretul (sau bucuria) de a te fi înscris la Litere.



Draga mea, la douăzeci și doi de ani
noaptea este înspăimântător de tânără.
Și soarele răsare doar pe limba ta.
Iar criza încă nu străpunge sacrul. ☺

Amintește-ți de noi
Când se lasă seara peste viață
iar viață se prăbușește peste tine
și parcă toți pereții te strâng.

Oare nu tu, om frumos
ai căzut și ți-ai zdrelit genunchii
și te-ai ridicat din nou și-ai sclipit în soare
clinchet și râset, sare și ploaie și muzică...?

Oare nu tu, într-o iarnă pustie
ai stat cu mine ore lungi –
clinchet și râset, sare și ploaie și muzică
pe un pat de spital -
natură statică cu Ioană, perfuzie și căderi...
oare nu tu, viu clopoțel de argint ?

Mulțumesc.

Oare știi tu cât de frumoasă te găsec
în tot războiul tău cu lumea asta mare și rea
în toată efervescenta asta de sânge tânăr fără lanțuri,
în felul cum o rază ți se răsfrânge neverosimil de auriu în păr
oare știi tu cât de frumoasă ești
clopoțel de argint?

Draga mea,
și de va fi să vină o vreme a zarurilor aruncate prost
și o vreme a neliniștilor,
tu să fii mereu prima, sus, pe baricade.
Voi fi acolo, lângă tine. În felul meu.
Nevăzut. Neștiut. Neînțeleș.



Să înveți de-a lungul albiei să curgi lin.
Alteori, să fii cascadă. Să înveți să fii spadă
în teacă de mătase
ori de câte ori adevăruri mici încearcă
să dărâme Adevărul mare din tine.
Adevărul mare din lume.
Să înveți să strângi în brațe ca să nu uiți că ești Om.

Am puține daruri lumești pentru tine
clopoțel de argint...
O carte, un poem. O buburuză.
Flori nu, pentru că astăzi Floarea ești tu.

Am doar primăvară pentru tine
Bucurie, culoare și cald
Și lumină.
Și ani mulți, plini de sens.
Ca tu să crești frumos înspre soare
Clopoțel de argint.

22 de ani
Și 22 de strofe pentru tine.
Felul meu de a te celebra
desuet și tandru într-un februarie cu ceață.

Acum

Niciodată

Atunci.

A. Chiru